

[Stinus]

mindstekontraktsum fra ca. 20 mill. kr. til ca. 10 mill. kr.

I sin redegørelse peger udenrigsministeren på, at det samarbejde, vi har med udviklingslande på grundlag af § 7-kreditter, i flere tilfælde er kommet i stand i fortsættelse af vort bistandssamarbejde. Det radikale venstre finder det som udenrigsministeren udmærket, når bistandssamarbejdet på denne måde kan føre til et udvidet samarbejde mellem Danmark og udviklingslandene til gavn for begge parter, men vi må advare mod den indstilling, at bistandssamarbejdet skal have som formål at bane vej – for at bruge udenrigsministerens eget udtryk – for et sådant samarbejde.

Om de såkaldte blandede kreditter hedder det i udvalgsbetænkningen, at de set fra udviklingslandenes synspunkt ikke er så attraktive som rene statslån. Det påpeges, at blandede kreditter kan benyttes som et gavnligt supplement til de samlede ressourceoverførsler i situationer, hvor modtagerlandets projektønskeliste ikke fuldt ud kan finansieres med rene statslån. Men det understreges samtidig, at Danmark bør deltage aktivt i det internationale samarbejde i OECD og andre fora med henblik på at begrænse anvendelsen af blandede kreditter, bl.a. fordi det, som det hedder i udenrigsministerens redegørelse, »i realiteten kan føre til en tilsidesættelse af modtagerlandenes udviklingsinteresser«. Udenrigsministeren er altså selv opmærksom på, at blandede kreditter skal gives med stor forsigtighed.

Mens det radikale venstre kan gå ind for tanken om, at man øger bestræbelserne på at opnå dansk deltagelse i samfinansieringsprojekter med multilaterale udviklingsorganisationer, må vi kategorisk tage afstand fra, at der afsættes penge af statslånsmidlerne, som skulle sætte danske eksportører i stand til bedre at konkurrere med eller matche tilbud om bløde kreditter fra eksportører i andre lande. Udenrigsministeren gør selv opmærksom på, at en effektiv matchingordning vil fordrer en hurtigere og lidt mindre dybtgående vurdering af projekternes udviklingseffekt, men argumenterer i øvrigt med, at andre lande allerede anvender bistandsmidler til matchingformål, og at en matchingordning vil kunne udformes og forvaltes på en sådan måde, at udgifterne anerkendes af OECDs

Udviklingskomité, DAC, som officielle bistandsoverførsler.

Disse argumenter gør ikke indtryk på det radikale venstre, i hvert fald ikke et positivt indtryk. Samtidig med at vi ud fra vore bistandspolitiske målsætninger kritiserer de andre lande for, hvad de gør, skulle vi altså nu gøre det samme. Når DAC trækkes ind i diskussionen, fristes man unægtelig til at spørge udenrigsministeren, om hovedformålet med dansk bistandspolitik er at opnå en god karakter hos DAC. Det er det måske for udenrigsministeren, men det er det afgjort ikke for det radikale venstre. Hvis danske eksportører skal hjælpes, og det skal de nok, til bedre at kunne klare sig i konkurrencen med andre landes eksportører, må pengene hertil skaffes gennem en særlig erhvervsfremmebevilling. Men det skal vi næppe afgøre her i dag.

Når det drejer sig om investeringsgarantiordningen, § 8 i lov om internationalt udviklingssamarbejde, er det radikale venstre overordentlig tilfreds med regeringens indstilling til udvalgets anbefaling. Det gælder også regeringens reservationer, bl.a. vedrørende hjemtagelse af udbytte og en udvidelse af nationaliseringsbegrebet til også at omfatte krybende nationalisering. I et interview i tidsskriftet Udvikling, nr. 2, 1984, udtalte udvalgets formand, professor Nyboe Andersen, at de fattigste udviklingslande efter udvalgets mening i højere grad end hidtil bør have gavn af de private tilførsler. Nyboe Andersen sagde videre:

»Både fra Danmark og de andre industrilande går de private kapitaloverførsler fortrinsvis til de bedrestillede udviklingslande, som giver bedst muligheder for privat erhvervsliv. Men gennem vort forslag til en effektivisering af IFU øges mulighederne for, at dansk erhvervsliv vil forsøge sig også i lavindkomstlandene og de mindst udviklede lande.«

En sådan udvikling vil det radikale venstre hilse velkommen.

Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene, IFU – eller Kaffefonden, som den oprindeligt var kendt som – har gennem årene været udsat for en del kritik. Vi finder det som udvalget skuffende, at IFU ikke har formået at placere en større andel af sine midler som aktive erhvervsinvesteringer i udviklingslandene. Vi finder det også skuffende, at